

JOHN GREEN és DAVID LEVITHAN

egy név, két sors

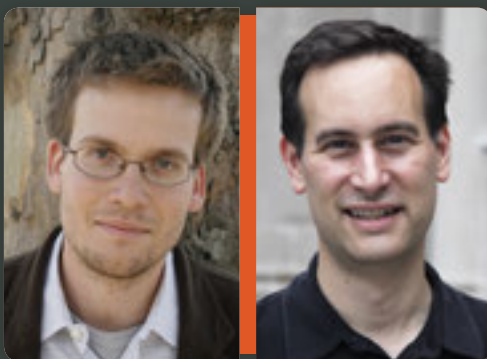

A NEW YORK TIMES BESTSELLERE

Dream
válogatás

Will Grayson megismerkedik Will Graysonnal. Az egyik fiú okos és különc, akinek egyik alapszabálya: mindentől és mindenkitől tartja a távolságot. A másik dühös és depressziós, életének egyetlen fénypontja egy internetes barátság. Egy hideg éjszakán Chicago egyik legfurcsább pontján a két fiú útja keresztezi egymást. Ettől a pillanattól kezdve világaik összekeverednek, az életük visszavonhatatlanul egybefonódik.

A Chicago különböző kertvárosaiban lakó két Will Grayson mintha nem is ugyanazon a bolygón élne, pedig Evanston nincs is olyan messze Naperville-től. Amikor a sors ugyanarra a meglepő helyre sodorja őket, a két fiú azon kapja magát, hogy hirtelen minden a feje tetejére áll, szembesülnek elkövetett hibáikkal, és esélyt kapnak a változtatásra. Régi és új barátai – köztük a nagyon nagy és nagyon csúcs Mini Cooper, vérbeli focista és káprázatosan tehetséges musicalszerző – segítségével a két Will végül úrrá lehet szívügyein, mi pedig tanúi lehetünk egy olyan zseniálisan szuper gimis musicalnek, amelyhez foghatót még nem látott a világ.

DAVID LEVITHAN

„Ezt a történetet egy olyan valaki ihlette, akinek a neve nagyon hasonlít az enyémre. David Leventhal pont velem egy időben járt a Brown Egyetemre, és a nevünk hasonlósága gyakran összezavarta az embereket. Én meg arra gondoltam, naát, ebből talán érdekes sztori sülni ki.”

JOHN GREEN

„Nagyon szeretem a nevemet, de néha kellemetlen John Greennek lenni, mert jó sok van belőlünk. Többek között a világhírű jetiszakértő. Egyszer írtam egy cikket, amiben futólag megemlítettem, hogy a jeti ugyebár csak kitalált lény, mire John Green levelet küldött nekem, miszerint a jetiellenes hozzáállásommal szégyent hozok a John Green névre.”

Tudjon meg többet a könyvről:

www.johngreenbooks.com

www.davidlevithan.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„Igazi kaland. Mindkét Will lenyűgöző karakter, de egyik fiú sem érhet Mini Cooper nyomába. A Will&will annyira vicces, ütős és eredeti, hogy még a musicalutálók is imádni fogják.”

Amazon

„A regény üzenete: a szeretet minden formáját meg kell ragadni.”

Publishers Weekly

„A regény mindegyik szereplője esendő és csodálatos karakter. A cselekmény egy elképesztően színpadias, gyönyörű és romantikus pillanatban csúcsosodik ki.”

VOYA

„A szerelem, az őszinteség, a barátság és a bizalom egyaránt nagy szerepet kap a könyvben, és a történet végül a világ legszívhezszólóbb és legkáprázatosabb musicaljében teljesedik be. És ahogy kibontakozik a két fiú története, az olvasók egyszerre fognak nevetni, sírni és teli torokból énekelni.”

Kirkus Reviews

„Két szupersztár szerző állt össze ebben a regényben, és ez a páros igazán kitett magáért: egy fantasztikusan lendületes történetet alkottak, amelyet bőségesen adagolt komédia és bölcs tanács sző át.”

Booklist

JOHN GREEN és DAVID LEVITHAN

egy név, két sors

—• részlet •—

első fejezet

Amikor kicsi voltam, apám mindig azt mondogatta nekem: „Will, megválogathatod a barátaidat, és megválogathatod, kire orrolsz, de nem válogathatod meg a barátaid orrát.” Ez eléggé bölcs meglátásnak tűnt, amikor nyolcéves voltam, de azóta kiderült, hogy több szempontból sem stimmel. Kezdjük azzal, hogy az ember tuti nem válogathatja meg a barátait, különben én soha az életben nem kötöttem volna ki Mini Coopernél.

Mini Cooper nem a világ legmelegebb embere, és nem is a világ legnagyobb embere, de véleményem szerint ő a legnagyobb ember a világon, aki egyben irtó meleg, és ő a legmelegebb ember a világon, aki egyben irtó nagy. Mini a legjobb barátom már ötödik óta, kivéve a múlt félévet, amikor totálisan lefoglalta önnön melegségének fölfedezése, engem pedig lefoglalt, hogy életemben először volt rendes, igazi, nagybetűs Baráti Köröm, akik végül Soha Többé Nem Álltak Szóba Velem, két aprócska kihágásom miatt:

1. Miután a szülői munkaközösségben kiakadt valaki a meleg sportolók miatt, én beküldtem egy levelet a suliójságnak, miszerint Mini Coopernek ugyanúgy joga van melegnek lenni, ahogy óriási természetűnek (márpedig emiatt ő a szar tojásfocicsapatunk támadófalának legjobb tagja), és én hülye, még alá is írtam, a teljes nevemmel.

2. Volt egy Clint nevű srác a Baráti Körben, aki ebédnél a levélről dumált, és közben rinyaribancnak hívott, nekem meg fogalmam sem volt, mi az a rinyaribanc, szóval megkérdeztem, hogy „Te meg miről beszélsz?” Erre Clint megint rinyaribancnak nevezett, én pedig ezen a ponton közöltem vele, hogy bassza meg, aztán fogtam a tálcámat, és felálltam az asztaltól.

Mondjuk mindez azt jelenti, hogy tulajdonképpen *én* hagytam ott a Baráti Kört, bár olyan érzés volt, mintha fordítva történt volna. Őszintén szólva szerintem egyikük sem kedvelt, de legalább *velem voltak*, ami nem semmi. Most pedig nincsenek, így teljesen magamra maradtam.

Mármint ha nem számítom Minit. De azt hiszem, őt muszáj számításba vennem.

Nadeszóval most itt vagyunk tizenegyedikben, alig néhány hete ért véget a téli szünet, és én a Számomra Kijelölt Helyen ülök matekon, amikor Mini beszambázik a szövetnadrágjába tűrt focimezében, pedig a futbollszezonnak már rég vége. Mininek minden áldott nap sikerül csodával határos módon bepréselnie magát matekon a mellettem lévő padba, én pedig minden áldott nap elámulok, hogy képes erre.

Szóval Mini bepréseli magát a padba, én szokás szerint ámulok, aztán hozzám fordul, és azt suttogja, de nagyon hangosan, mert titokban azt akarja, hogy mindenki meghallja:

– *Szerelmes* vagyok.

Én a szememet forgatom, mert Mini óránként, de tényleg, minden óra elején belezúg valami újabb szerencsétlen srácba. Mind egyformán néznek ki: soványak és izzadásak, ráadásul lebarnultak, ami förtelmes, mert Chicagóban februárban csakis szoláriumban lehet lebarnulni, márpedig az olyan srácok, akik szoliznak – nem érdekel, hogy melegek-e vagy sem – mind nevetségesek.

– Olyan cinikus vagy – jelenti ki Mini, és legyint.

– Nem is vagyok cinikus – tiltakozom. – Csak realista vagyok.

– Robot vagy – feleli. Mini Cooper szerint képtelen vagyok emberi érzelmeket megélni, mivel nem sírtam már a hetedik születésnapom óta, amikor megnéztem a *Charlie – Minden kutya a mennybe jut* című filmet. Belátom, a címből sejthettem volna, hogy a sztorinak nem lesz valami vidám vége, de mehetségemre szóljon, hogy hétéves voltam. Na mindegy, azóta nem sírtam. Egyébként is, úgy érzem, hogy a sírás szinte mindig elkerülhető – kivéve persze a rokonok halálát, meg ilyenek –, ha az ember betart két egyszerű szabályt: 1. Szard le! 2. Fogd be! Életem minden kellemetlen élménye abból eredt, hogy nem tartottam be valamelyik szabályt.

– Én tudom, hogy létezik igaz szerelem, mert *érezem* – közli Mini.

Az óra nyilván elkezdődött, anélkül, hogy észrevettük volna, mert Mr. Applebaum – aki látszólag matekot oktat nekünk, de engem leginkább csak arra tanít, hogyan viseljem el sztoikusán a fájdalmat és a szenvedést – így szól:

– Mit érzel, Mini?

– A szerelmet! – feleli. – Szerelmes vagyok. – Erre mindenki odafordul, hogy kiröhögje vagy lehurrogja Minit, és mivel én mellette ülök, ráadásul ő a legjobb meg az egyetlen barátom, engem is kiröhögnek-lehurrognak, ami tökéletesen igazolja, miért nem választanám önként a barátomnak Mini Coopert. Túlságosan magára vonja a figyelmet. Ráadásul kórosan képtelen betartani mindkét szabályomat. Úgyhogy mindenhova odaszambázik, semmit sem szar le, folyamatosan jár a szája, aztán meg van lepődve, amikor a világ seggbe rúgja. És természetesen a hozzám való közelsége miatt ez azt jelenti, hogy a világ engem is seggbe rúg.

Óra után épp a szekrényembe bámulok, fel nem foghatom, hogyan sikerült otthon hagynom *A skarlát betűt*,

amikor Mini odajön hozzám két haverjával a Meleg-Hetero Diákszövetségből – Garyvel (aki meleg) meg Jane-nel (aki talán meleg, talán nem; még egyszer sem kérdeztem rá) –, és azt mondja:

– Úgy tűnik, mindenki azt hiszi, hogy az irántad való szerelmemet kürtöltem világgá matekon. Még hogy én szerelmes legyek Will Graysonba! Hát hallottál már ennél nagyobb hülyeséget?

– Szuper – válaszolom.

– Az emberek olyan idióták – jelenti ki Mini. – Úgy tesznek, mintha a szerelemben volna bármi kivetnivaló!

Gary ekkor felnyög. Ha az ember megválogathatná a barátait, én fontolóra venném Garyt. Mini akkor haverkodott össze Garyvel meg Jane-nel meg Gary pasijával, Nickkel, amikor csatlakozott az MHD-hez, mialatt én a Baráti Kör tagságát élveztem. Alig ismerem Garyt, mivel csak kábé két hete lógok megint Minivel, de úgy látom, ő a legnormálisabb személy, akivel Mini valaha is összebarátkozott.

– Szerelmesnek lenni nem egészen ugyanaz – hangsúlyozza Gary –, mint világgá kürtölni a szerelmedet matekon. – Mini válaszolna, de Gary a szavába vág. – Mármost, félre ne érts, minden jogod megvan, hogy szerelmes legyél Billybe.

– Zachbe – helyesbít Mini.

– Várjunk, mi lett Billyvel? – kérdezem, mert megesküdtem volna, hogy matekon még Billybe volt szerelmes. De a bejelentése óta negyvenhét perc telt el, szóval lehet, hogy mostanra váltott. Mininek kábé háromezer-kilencszáz pasija volt eddig... ennek a fele csak az interneten.

Gary, aki láthatóan ugyanúgy meghökken Zach felbukkanásán, mint én, a szekrényorsónak dől, és óvatosan az acélhoz kocogtatja a fejét.

– Mini, nagyon nem tesz jót az ügyünknek, hogy te percenként valaki mással smacizol.

Felnézek Minire, és megkérdem:

– Nem fojtanád el csírájában a szerelmünkről szóló pletykát? Rontja az esélyeimet a hölgyikéknél.

– A „hölgyikék” megnevezés se javítja az esélyeidet – közli velem Jane.

Mini csak nevet.

– De komolyan – mondom neki –, örökké megszívom miattad.

Most az egyszer komolyan néz rám, és aprót biccent.

– Bár szeretném leszögezni – szólal meg Gary –, hogy Will Grayson messze nem a legrosszabb pasi, akivel összeállhatnál.

– Összeállt ő már sokkal rosszabbal is – jegyzem meg.

Mini balettos piruettel perdül ki a folyosó közepére, és nevetve azt kiabálja:

– Kedves Világ, nem zúgtam bele Will Graysonba! De tisztelt mindenki, van még valami, amit tudnotok kell Will Graysonról. – És ekkor dalra fakad, broadwayes baritonon, olyan nagy hangon, amekkora a dereka: – Nem élhetek nélküle!

A többiek nevetnek, hujjogatnak és tapsolnak, miközben Mini folytatja a szerenádot, én pedig elindulok irodalomra. Hosszú az út, és még hosszabbra nyúlik, valahányszor valaki megállít, és megkérdi, milyen érzés Mini Cooper köcsögének lenni, vagy hogy milyen nehéz megtalálnom Mini Cooper „buzi kis cerkapöcsét” a dagadt hasa alatt. Úgy reagálok, ahogy mindig: lesütöm a szemem, és sietve megyek tovább. Tudom, hogy csak viccelnek. Tudom, hogy az ismerősök néha szívatják egymást, vagy mittomén. Mini mindig valami zseniális válasszal vág vissza, mint például: „Ahhoz képest, hogy elméletben nem jövök be neked, jó sokat fantáziálsz meg beszélsz a péniszemről.” Mininek talán beválik az ilyen duma, nekem viszont soha. Nekem csak az válik be, ha befogom a számat. Ha betartom a szabályokat. Úgyhogy befogom, leszarom, továbbmegyek, és hamarosan véget ér a szívatás.

Legutóbb akkor nyitottam ki a számat, amikor megírtam azt a rohadt levelet a sulióújságnak a rohadt Mini Cooperről meg a rohadt jogáról, hogy a borzalmas tojásfocicsapatunk rohadt sztárja legyen. Csöppet sem bánom, hogy beküldtem a levelet, de azt nagyon is, hogy aláírtam. Az aláírásával nyilvánvalóan megszegtem az egyes számú szabályt, és lám, mire mentem vele: egyedül bandukolok a suliban ezen a kedd délutánon, a fekete Converse csukámat bámulva.

Aznap este, nem sokkal azután, hogy pizzát rendelek magamnak meg a szüleimnek, akik – szokás szerint – sokáig dolgoznak a kórházban, Mini felhív, és nagyon halkan azt hadarja:

– Azt hallottam, hogy a Neutral Milk Hotel újra összeáll egy koncert erejéig a Búvóhelyen, és egyáltalán nem reklámozzák, és még csak nem is tud róla senki, és szent szar, Grayson, szent szar!

– Szent szar! – kiabálom. Egyetlen dolgot meg kell hagyni Mini Cooperről: valahányszor valami királyság történik, ő mindig elsőként hall róla.

Na most, rajtam ritkán lesz úrrá izgalom, de a Neutral Milk Hotel tulajdonképpen megváltoztatta az életemet. 1998-ban kiadtak egy totálisan fantasztikus lemezt *In an Aeroplane Over the Sea* címmel, azóta viszont semmit sem hallattak magukról, állítólag azért, mert a frontemberük elvonult a világ elől egy új-zélandi barlangba. De mindegy, a pasas akkor is zseni.

– Mikor lesz a koncert?

– Nemtom. Csak most hallottam róla. Mindjárt felhívom Jane-t is. Majdnem ugyanannyira szereti őket, mint te. Na, szóval, most. Mondom, most. Menjünk a Búvóhelyre, most rögtön!

– Én már el is indultam – felelem, miközben nyitottam a garázsajtót.

A kocsiból felhívom anyámat, és megmondom neki, hogy a Neutral Milk Hotel játszik ma este a Búvóhelyen, mire azt feleli:

– Hogy kicsoda? Mi? Hol játszol bújócskát?

Erre eldúdolom egy számuk néhány ütemét, mire anya azt mondja:

– Ja, azt a dalt ismerem! Rajta van a válogatáson, amit csináltál nekem.

Mire én:

– Aha.

Mire anya:

– Hát, legkésőbb tizenegyre érj haza!

Mire én:

– Anya, ez történelmi esemény. A történelemnek nem lehet határidőt szabni.

Mire anya:

– Tizenegyre legyél otthon!

Mire én:

– Jól van, na. Jesszusom.

Aztán anyámnak mennie kell, hogy kivágjon valakiből egy rákos daganatot.

Mini Cooper egy palotában él a világ leggazdagabb szüleivel. Nem hinném, hogy bármelyik szülőjének is lenne állása, mégis olyan undorítóan gazdagok, hogy Mini Cooper igazából még csak nem is a *palotában* él, hanem a palotához tartozó *kocsiszínbén*, tök egyedül. Abban a kibaszott kéjlakban három szoba van, meg egy hűtő, amiben mindig akad sör, és Minit sose nyaggatják a szülei, úgyhogy akár egész nap elücsöröghetünk odabent, videojátékozva meg sört vedelve, de ami azt illeti, Mini utálja a videojátékot, én meg utálom a sört, úgyhogy általában csak dartsozunk (Mininek van hozzá táblája), zenét hallgatunk, beszélgetünk és tanulunk.

Alig mondom ki a neve első betűjét, Mini máris kiront a hálósobájából, bőr papucscipője egyik felét felhúzta, a másikat a kezében lóbálja, és azt kiabálja:

– Nyomás, Grayson, nyomás, nyomás!

És az odaúton minden tökéletesen alakul. A forgalom nem túl vészes a Sheridan úton, én meg úgy vezetem az autót, mintha versenypályán lennék, miközben a kedvenc NMH-számom, a *Holland, 1945* szól, aztán befordulok a tóparti gyorsforgalmira, a Michigan-tó hullámai az utat szegélyező kőtömbökre zúdulnak, és résnyire nyitjuk az ablakokat, hogy a kocsi ne párasodjon be. Ránk zúdul a szennyezett, üdítő, hideg levegő, és én imádom Chicago szagát: ez a város brakkvízű tó meg korom meg verejtek meg kenőzsír, és én imádom, ahogy imádom ezt a dalt is, és Mini is azt mondja, „Imádom ezt a dalt”, miközben lehajtja a tükrös napellenzőt, hogy kicsit még profibban összehorzolja a haját. Erről eszembe jut, hogy tuti a Neutral Milk Hotel tagjai is látni fognak *engem*, nem csak én őket, így hát gyorsan megnézem magam a visszapillantó tükörben. Az arcom túl szögletesnek tűnik, a szemem pedig túl nagy, mintha állandóan meg lennék lepődve, de semmi olyasmit nem látok, amin tudnék változtatni.

A Búvóhely deszkából tákolt hely, ami egy gyár meg a közlekedési minisztérium egyik melléképülete között bújik meg. Nincs benne semmi elegáns, de máris sor kígyózik az ajtó előtt, pedig még csak hét óra van. Úgyhogy egy darabig a sorban ácsorgok Minivel, amíg meg nem érkezik Gary meg Talán Leszbi Jane.

Jane nyitott kabátja alól kilátszik V-nyakú pólója, amire kézzel írta föl a Neutral Milk Hotel nevét. Jane nagyjából akkor jelent meg Mini életében, amikor én eltűntem belőle, így nem igazán ismerjük egymást. De akkor is azt mondanám, hogy jelenleg ő a kábé negyedik legjobb barátom, és ezek szerint remek a zenei ízlése.

Ahogy ott várunk a Búvóhely előtt, a fogvacogtató hidegben, Jane anélkül köszön, hogy rám nézne, én visszaköszönök, aztán azt mondja:

– Ez a banda totálisan zseniális.

Én meg azt mondom:

– Tudom.

Ez talán az eddigi leghosszabb beszélgetésem Jane-nel. Rugdosom kicsit a kavicsos földet, figyelem a lábfejemet övező miniatűr porfelhőt, aztán elmondom Jane-nek, hogy a *Holland, 1945* a kedvencem az együtttestől, ő pedig azt választolja:

– Én a kevésbé közérthető számaikat szeretem. A polifón, zajos számokat.

Én csak bólogatok, remélve, hogy olyan benyomást keltek, mintha tudnám, mit jelent a *polifón* kifejezés.

Mini Cooperrel van az a gond, hogy nem lehet a fülébe sutogni, még akkor sem, ha valaki viszonylag magas, mint én, mivel a rohadék százkilencvennyolc centi, szóval kénytelen vagyok megkocogtatni az óriási vállát, aztán a fejemet oldalra hajtva jelezni, hogy szeretnék a fülébe sutogni, aztán Mini végre lehajol, és én megkérdem:

– Figyu, Jane a Meleg-Hetero szövetségetek meleg vagy hetero részét képviseli?

Mini pedig odahajol a fülemhez, és azt suttogja válaszul:

– Nemtom. Azt hiszem, volt egy pasija kilencedikben.

Felelgetem, hogy neki körülbelül tizenegyezer-ötszáz-negyvenkét csaja volt kilencedikben, erre Mini karon vág, olyan erővel, amit ő játékos legyintésnek vél, valójában azonban maradandó idegkárosodást okoz.

Gary éppen Julie karját dörgöli, hogy segítsen neki felmelegedni, amikor a sor *végre* megindul. Aztán nagyjából öt másodperc múlva meglátunk egy feltűnően lesújtott fiút, és mivel pontosan az a kis termetű, szőke, lebarnult fajta, aki

Mini Cooper esete, Mini megkérdi tőle, hogy mi a baj, a srác meg azt feleli:

– Belépés csak nagykorúaknak.

– Te... – fordulok hebegve Minihez. – Te *rinyaribanc!* – Még mindig nem tudom, mit jelent ez a szó, de alkalomhoz illőnek tűnik.

Mini Cooper csücsörít, és a homlokát ráncolja. Jane-hez fordul.

– Van hamis személyid?

Jane bólint. Gary közli, hogy neki is van, én pedig ökölbe szorítom a kezem, a fogamat csikorgatom, és legszívesebben csak üvölténék, de helyette azt mondom:

– Tökmindegy, én hazamegyek. – Mivel *nekem nincs* hamis személyim.

Ám Mini ekkor nagyon halkán azt hadarja:

– Gary, amikor megmutatom a személyimet a kidobónak, vágj pofán, amilyen erősen csak bírsz, te pedig, Grayson, egyszerűen sétálj be mögöttem a lebuja, mintha törzsvendég lennél.

Egy darabig egyikünk sem mond semmit, végül Gary szóval meg, túl hangosan:

– Izé, én nem igazán tudom, hogy kell *megütni* valakit.

Egyre közelebb jutunk a kidobóhoz, akinek kopasz fején hatalmas tetkó virít, úgyhogy Mini a bajsza alatt motyog:

– Dehogynem tudod. Csak üss meg, jó erősen!

Kissé lemaradok tőlük, figyelem, mi történik. Jane átadja a személyijét a kidobónak. A pasas megvilágítja zseblámpával az igazolványt, felpillant Jane-re, aztán visszaadja a kártyát. Most Mini jön. Kapkodni kezdem a levegőt, mert azt olvastam valahol, hogy az ember nyugodtabbnak tűnik, ha sok oxigén van a vérében, és figyelem, amint Gary lábujjhegyre áll, hátrahúzza a karját, aztán bemos egyet Mininek, a jobb szemét találva el. Mini hátrarántja a fejét, Gary pedig visítózni kezd:

– Úristen, *aú-aú*, csessze meg, a kezem!

A kidobó ráveti magát Garyre, Mini meg úgy fordul, hogy hatalmas testével takarjon engem a kidobó elől, és amint elfordul, én besétálok a kocsmába, mintha Mini Cooper a saját, külön forgójajtóm lenne.

Amint bejutok, hátranézek, és látom, hogy a kidobó Gary vállát markolja, Gary pedig grimaszolva mered a kezére. Aztán Mini megpaskolja a kidobót, és azt mondja:

– Haver, csak szórakoztunk. De szép ütés volt, Dwight.

Beletelik egy percbe, mire rájövök, hogy Gary most Dwight. Vagyis Dwight most Gary.

A kidobó tiltakozik:

– Na de kurvára szemem ütött!

Mire Mini:

– Á, megérdemeltem. – Aztán nekiáll magyarázni a kidobónak, hogy ő meg Gary/Dwight a DePaul Egyetem tojásfocicsapatában játszanak, és Mini nemrég nagyot bénázott az edzésen, vagy akármi. A kidobó erre azt mondja, hogy ő is a támadófalban játszott a gimiben, és egyszeriben már kedélyesen csevegnek az amerikai futballról, miközben a pasas röpke pillantást vet Gary hihetetlenül hamis személyijére, aztán már bent is vagyunk mind a négyen a Búvóhelyen, száz idegennel együtt várunk a Neutral Milk Hotelre.

A bárpultot övező embertenger szétválík Mini előtt, aki vesz két sört, és az egyiket felkínálja nekem, de visszautasítom, aztán megkérdem:

– Miért nevezted Garyt Dwightnak?

– Mert a személyijén az a név áll, hogy ifj. Dwight David Eisenhower – feleli Mini.

– Amúgy meg honnan a szarból szerzett mindenki hamis személyit? – fakadok ki.

– Bizonyos helyekről – közli Mini.

Elhatározom, hogy én is szerzek kamu igazolványt, aztán mégiscsak elkérem a sört Minitől, leginkább azért, mert szeretném, ha lenne valami a kezemben. Odaadja nekem azt az

üveget, amibe már beleivott, én meg odamegyek a színpadhoz, magam mögött hagyom Minit meg Garyt meg Talán Leszbi Jane-t. Megállok egyedül a színpad előtt, ami egy alig fél-méteres emelvény, így ha a Neutral Milk Hotel frontembere kifejezetten alacsony – mondjuk nincs százhusz centi –, akkor hamarosan egyenesen a szemébe fogok nézni. Mások is odajönnek a színpadhoz, és hamarosan már teltház van. Voltam már itt koncerten, amikor kiskorúakat is beengedtek, de ez most teljesen más: kezemben szorongatom a gyöngyöző sört, amibe még bele sem kortyoltam, nem is akarok, és körülvesznek a piercinges, tetovált idegenek. Bárki, aki most itt van a Búvóhelyen, menőbb, mint a Baráti Kör tagjai együttvéve. Ezek az emberek nem látnak bennem semmi kivetnivalót: még csak nem is *látnak* engem. Azt hiszik, hogy közéjük tartozom, amit középiskolai pályafutásom abszolút csúcspontjának érzek. Íme, itt vagyok, a korhatáros közönség soraiban állok Amerika kettes számú városának legjobb bárjában, és hamarosan egyike leszek annak a pár száz embernek, akik megnézhetik az évtized legjobb nevenincs zenekarának visszatérését.

Négy pasas lép a színpadra, és bár nem *igazán* hasonlítanak a Neutral Milk Hotel tagjaira, azzal nyugtatom magam, hogy tökmindegy, eddig csak fotókat láttam az együttesről a neten. De aztán rázendítenek. Nem is tudom, mihez hasonlíthatnám a banda hangzását, legfeljebb százezer menyéthez, amiket épp a tűzforró óceánba dobnak. És ekkor a frontemberük énekelni kezd:

*Régen szeretett a csaj, jeee,
De most már utál,
Régen dugott velem, tesó,
De most mással jár,
Nem velem,
Nem velem.*

Hacsak nem vetették alá lobotómiának, az tuti, hogy a Neutral Milk Hotel frontembere a bűdös életben nem *gondolna ki*, pláne nem *írna le*, és végképp nem *énekelne el* ilyen dalszöveget. És ekkor döbbenek rá: azért vártam odakint a szürke, szmogos fagyban, azért okoztam akaratlanul Gary kezében esetleges csonttörést, hogy meghallgathassak egy bandát, ami nyilvánvalóan *nem* a Neutral Milk Hotel. És bár csupa vadidegen, elnémult, megdőbbent NMH-rajongó vesz körbe, azonnal azt kiabálom:

– Cseszd meg, Mini Cooper!

A szám végén a gyanúm végképp bizonyítást nyer, amikor a dalukat követő néma csendben a frontember azt mondja:

– Köszönjük! Nagyon köszönjük. Az NMH nem lehet itt, de eljöttünk helyette mi, az Ashland Avenue, és tőlünk megkapjátok a rockot!

Nem – gondolom. *Olyan szarok vagytok, hogy töletek legfeljebb sokkot kapunk.* Ekkor valaki megkocogtatja a vállamat, és amikor megfordulok, egy kimondhatatlanul szexis, huszonéves csajjal találom szembe magam, akinek ajakpiercingje, lángvörös haja és a vádlijáig érő bakancsa van.

– Mi azt hittük, a Neutral Milk Hotel játszik ma este? – szól kérdő hangsúllyal.

– Én... – Lenézek, pár pillanatig hebegek, végül azt felelem: – Én is azt hittem. Én is miattuk jöttem.

A lány a fülemhez hajol, túlkiabálja a hangnemet, ritmust és jó ízlést egyaránt megcsúfoló ricsajt, ami az Ashland Avenue zenéje:

– Az Ashland Avenue semmi a Neutral Milk Hotelhez képest!

A helyiség zsúfoltsága vagy az ismeretlen csaj furcsasága miatt megered a nyelvem, és azt kiabálom neki:

– Az Ashland Avenue zenéjével szoktak terroristákat vallatni!

A lány elmosolyodik, és csak ekkor döbbenek rá, hogy tudatában van a köztünk lévő korkülönbségnek. Megkérdi, hol tanulok, én meg mondom, hogy Evanstonban, mire ő:

– Mármost a gimiben?

Mire én:

– Igen, de ne köpj be a csaposnak!

Mire ő:

– Most aztán totál perverznek érzem magam.

Mire én:

– Miért?

Mire ő csak nevet. Tudom, hogy igazából nem jövök be a csajnak, de azért egy kicsit menőnek érzem magam.

Aztán egy hatalmas kéz nehezedik a vállamra, én pedig lenézek, és azonnal tudom, hogy Mini áll mögöttem, mert látom az általános iskolai ballagási gyűrűt, amit nyolcadik óta le sem vett a kisujjáról. Istenem, és néhány idióta még azt állítja, hogy a melegeknek van divatérzéke!

Megfordulok, és látom, hogy Mini Cooper óriási könynyeket ont. Mini Cooper egyetlen könnycseppje elég volna, hogy belefulladás egy kiscica. Én meg azt tátogom, hogy MI A BAJ, mert az Ashland Avenue olyan hangosan nyomatja a zenének nem nevezhető szarságot, hogy nem halljuk egymás hangját, erre Mini Cooper csak a kezembe nyomja a mobilját, aztán elvonul. A kijelzőn Mini Facebook-oldalának kezdőlapja látszik, ráközelítve egy állapotfrissítésre:

Zach: tök sokat agyaltam és szvsz hüjeség kockáztatni egy jókis barátságot de azér sztem mini tök kircsi lol

Átfurakodom a tömegen, míg el nem érek Minihez, lehúrom a vállát, és a fülébe üvöltöm:

– HÁT EZ KURVA NAGY SZÍVÁS.

– A FACEBOOKOS ÁLLAPOTÁBAN SZAKÍTOTT VELEM – ordítja vissza Mini.

– IGEN, VETTEM ÉSZRE – felelem. – DE TÉNYLEG, LEGALÁBB KÜLDHETETT VOLNA EGY SMS-T. VAGY E-MAILT. VAGY POSTAGALAMBOT.

– MOST MIT CSINÁLJAK? – ordítja a fülembé Mini.

Legszívesebben azt felelném: „Mondjuk kereshetnél egy srácot, aki képes helyesen írni”, de csak vállat vonok, határozottan megpaskolom Mini hátát, és elhúszom őt az Ashland Avenue közeléből, a bár felé. Mint kiderül, ez rossz ötlet. Épp, mielőtt odaérünk a bárpulthoz, meglátom Talán Leszbi Jane-t, aki egy magas asztalnak támaszkodik. Azt mondja, Gary felháborodottan elviharzott.

– Mint kiderült, az egész csak az Ashland Avenue reklámfogása volt – meséli.

– De hát nincs olyan NMH-rajongó, aki *hajlandó* volna meghallgatni ezt a szart – tiltakozom.

Mire Jane felnéz rám, és sértetten grimaszolva, elkerekedett szemmel azt mondja:

– A bátyám a gitáros.

– Jaj, bocs, ne haragudj – szabadkozom, totális seggfejnek érzem magam.

– Jesszus – feleli Jane –, csak vicceltem! Ha a tesóm lenne, kitagadnám.

Négy másodperces beszélgetésünk alatt sikerült teljesen szem elől veszítenem Minit, ami nem könnyű teljesítmény, úgyhogy elmesélem Jane-nek a facebookos szakítást, és a lány még mindig nevet, amikor Mini megjelenik az asztalunknál, kezében egy kerek tálcával, amin hat pohár áll, tele zöld folyadékkal.

– Én nem szoktam inni – emlékeztetem Minit, aki bólint. Jane-nek kínál egy poharat, de ő csak a fejét csóválja.

Mini felhajtja az egyik felest, aztán nagyot fúj.

– Olyan ízű, mint a sátán farka – közli, aztán megint az orrom alá tol egy poharat.

– Csodásan hangzik – válaszolom –, de inkább kihagyom.

– Mégis hogyan – kiabálja Mini, és iszik még egy felest – szakíthat velem – hajt le újabb felest – a FACEBOOKON, miután én SZERELMET vallottam neki? – Újabb feles. – Mégis hová fajul ez a rohadt világ? – Még egy feles. – Tényleg szeretem őt, Grayson. Tudom, hogy szerinted csak kamuzok, de tudtam, hogy szeretem őt, amint megcsókoltam. Az isten verje meg! Most mit *csináljak*? – És az utolsó felessel magába fojtja a zokogást.

Jane megrángatja a pólóm ujját, és odahajol hozzám. Érzem lélegzete melegét a nyakamon, ahogy azt mondja:

– Baromi nagy bajban leszünk, amikor beüt nála ez a hat feles!

Arra jutok, hogy Jane-nek igaza van, és egyébként is, az Ashland Avenue borzalmas, szóval most azonnal el kell húznunk a Búvóhelyről. Mini felé fordulok, hogy közöljem vele, ideje mennünk, de megint eltűnt. Jane-re pillantok, aki mély-séges aggodalommal az arcán figyeli a bárt. Nem sokkal később visszatér Mini Cooper. Hála istennek ezúttal csak két poharat hoz.

– Igyál velem! – mondja, és a fejemet csóválom, de aztán Jane hátba bök, én pedig rádöbbenek, hogy áldozatot kell hoznom Mini kedvéért. A zsebembe nyúlok, és átadom a kocsikulcsomat Jane-nek. Csakis úgy akadályozhatom meg biztosan, hogy Mini egyedül igya meg az összes radioaktív zöld piát, ha legalább egyet magam hajtok föl. Úgyhogy elveszem az egyik poharat, Mini pedig azt mondja: – Á, bekaphajta az a szemét. Mindenki bekaphatja, Grayson!

– Erre iszom! – mondom, és iszok is, aztán a pia a nyelvemhez ér, és úgy éget, akár a Molotov-koktél, üvegestül-mindenestül. Önkéntelenül is ráköpöm az egész felest Mini Cooper pólójára.

– Jackson Pollock egy színben – jegyzi meg Jane, aztán közli Minivel: – El kell húznunk innen. Ezt a bandát hallgatni olyan, mint egy gyökérkezelés, mégghozzá fájdalomcsillapító nélkül.

Jane meg én kísétálunk a bárból, úgy okoskodva (mint kiderül, helyesen), hogy a radioaktív felesemet a pólóján viselő Mini majd követ minket. Mivel a Minitől kapott egyik alkoholtartalmú italt sem sikerült meginnom, Jane odadobja nekem a kocsikulcsot. Elkapom, és beülök a volán mögé, miután Jane bemászik hátulra. Beindítom a motort, és magunk mögött hagyjuk a borzalmas zenei csalódást. Ám hazafelé menet alig gondolok a csalódottságomra, mert Mini folyamatosan Zachről nyavalyog. Mininek megvan ez a haszna: a problémái olyan óriásiak, hogy az enyéme elbújhatnak mögöttük.

– Hogy tévedhettem *ekkorát* valamiben?! – harsogja túl Mini az NMH-számot, ami zajos rikácsolása miatt Jane kedvence (nekem meg nem igazán). Felhajtok a gyorsforgalmira, és hallom, hogy Jane együtt énekel a számmal a hátsó ülésen, kicsit hamisan, de sokkal jobban, mint ahogy én énekelnék mások előtt, amit nem szoktam csinálni, a „Fogd be!” szabály miatt. Aztán Mini azt kérdi: – Ha még a saját megérzéseimben sem bízhatok, akkor mégis miben lehetek biztos?

Én meg azt felelem:

– Abban biztos lehetsz, hogy csak rossz vége lehet, ha nem szarsz mindenre. – Mert ez az igazság. Ha az ember nem szarik mindenre, annak soha nincs jó vége. Csakis katasztrofális.

– Összetörte a *szívem* – panaszkodik Mini, mintha még soha nem történt volna vele ilyen, mintha még soha senkivel nem történt volna ilyen. És talán pont ez a baj: talán Mini annyira újnak érez minden egyes szakítást, hogy bizonyos szempontból *tényleg* először él át ilyet. – És te nem seg... segítsz... segítesz – teszi hozzá, és csak ekkor veszem észre, hogy akadozik a nyelve. Ha nem kerülünk dugóba, akkor csupán tíz percre vagyunk a házuktól, aztán mehet egyenesen az ágyba.

De nem bírok olyan gyorsan hajtani, amilyen gyorsan Mini kiakad. Mire lekanyarodom a gyorsforgalmiról – még hat perc Miniéig –, már összevissza beszél és zokog, folyamatosan a Facebookról meg az udvariasság haláláról hablatyol,

meg ilyenek. Jane Mini ormóttan vállára teszi feketére lakozott körmű kezét, és masszírozni kezdi, de a haverom mintha képtelen lenne abbahagyni a sírást, én pedig folyton piros lámpát kapok, úgyhogy csigalassan haladunk a Sheridan úton, miközben Mini taknya-könnye egybefolyik, végül már csupa nedves trutyi a pólója.

– Milyen messze van még? – kérdezi Jane.

– A Centralon kell lefordulni – válaszolom.

– Jesszusom – mondja Jane. – Nyugodj le, Mini! Csak egy kiadós alvás kell neked, szívi. Holnapra minden jobb lesz kicsit.

Végre befordulok a keresztutcára, és a kátyúkat kerülgetem, amíg el nem érek Mini kocsiszínének háta mögé. Kiugrom a kocsiból, és előrehúszom az ülést, hogy Jane ki tudjon szállni hátulról. Aztán megkerüljük az autót, az anyósülés ajtajához lépünk. Jane kinyitja az ajtót, átnyúl Mini előtt, csodálatos kezügyességgel sikerül kikapcsolnia a biztonsági övét, és azt mondja neki:

– Jól van, Mini. Ideje szépen lefeküdni.

– Olyan hülye vagyok – mondja erre Mini, majd akkora erővel szakad ki belőle a zokogás, hogy valószínűleg még Kansasben is reng tőle a föld. De kikászálódik a kocsiból, és a hátsó ajtó felé botladozik. Követem, csak hogy meggyőződjek róla, rendben eljut-e az ágyig, ami jó ötletnek bizonyul, mert nem jut el rendben az ágyig.

Hanem tesz három lépést a nappaliban, majd megtorpan. Visszafordul, és rám bámul, hunyorog, mintha még sosem látott volna, és nem bírna rájönni, mit keresek a házában. Aztán leveszi a pólóját. Még mindig kérdően néz rám, amikor színjózannak tűnő hangon megszólal:

– Grayson, muszáj, hogy történjen valami.

Mire én:

– He?

Mire Mini:

– Mert különben mi lesz, ha úgy végezzük, mint a többiek a Búvóhelyen?

Erre megint csak hebegni tudok, hiszen azok az emberek sokkal menőbbek az osztálytársainknál, és sokkal menőbbek nálunk is, de aztán felfogom, mire gondol. Úgy érti: mi lesz, ha olyan felnőttekké válunk, akik egy olyan együttesre várnak, ami soha nem tér már vissza? Észreveszem, hogy Mini üres tekintettel bámul, miközben előre-hátra ring, akár egy felhőkarcoló a szélben. Aztán szó szerint pofára esik.

– Hú, anyám – szólal meg mögöttem Jane, és csak ekkor döbbenek rá, hogy ő is itt van. Mini a szőnyegen hasalva megint zokogásban tör ki. Sokáig figyelem Jane-t, és lassan mosoly ül ki a képére. Amint elmosolyodik, megváltozik az egész arca: megemeli a szemöldökét, kilátszik a tökéletes fog-sora, csillog a tekintete. Még sosem láttam őt így mosolyogni, vagy talán csak soha nem vettem észre. Olyan hirtelen változik széppé, mintha bűvésztűkk lenne az egész... na, nem mintha bejönne nekem, vagy valami. Nem akarok szemétnek tűnni, de Jane nem igazán az esetem. Eléggé katasztrofálisan göndör a haja, és általában srácokkal lóg együtt. Nekem a kicsit lányosabb csajok jönnek be. És őszintén szólva még azokat a csajokat sem bírom olyan nagyon, nemhogy más típusúakat. Na, nem mintha aszexuális lennék... csak elviselhetetlennek tartom a Romantikus Drámát.

– Fektessek le – mondja végül Jane. – Nem hagyhatjuk, hogy a szülei itt találják reggel.

Letérdelek, és megmondom Mininek, hogy keljen fel, de ő egyre csak sír, így végül Jane meg én átmegyünk a baljára, és a hátára fordítjuk. Átlépek a másik oldalára, aztán lehajolok, és a hóna alá nyúlok. Jane a bal oldalán maradva utánozza a mozdulatot.

– Egy – mondja Jane.

– Két – mondom én.

– Há – mondja Jane, aztán felnyög.

De nem történik semmi. Jane kicsi: látom, milyen vékony a felkarja, hiába feszíti meg az izmait. És mivel én sem bírom megemelni Minit, végül úgy döntünk, ott hagyjuk a szőnyegen. Mire Jane betakarja egy pléddel, és párnát tesz a feje alá, Mini már javában horkol.

Épp elhagynánk a kocsiszínt, amikor Mini sok picsogása végül megbosszulja magát, és borzalmas hangokat kezd kiadni: olyan, mint a horkolás, csak vészjóslóbb és tocsogóbb. Lehajolok az arcához, és látom, hogy a legutóbbi bőgőrohama nyomán undorító takonybuborékot fúj fel és szív be az orrlyukain. Olyan sok a trutyi, hogy félek, a végén még belefullad.

– Mini – szólongatom. – Muszáj kifújnod az orrod, haver.
– De meg sem rezzen. Úgyhogy a füléhez hajolok, és kiabálok: – Mini! – Semmi. Aztán Jane pofon vágja, igazán erősen. Nyista. Csak a borzalmas, takonyban fulladozó horkolás.

És ekkor döbbenek rá, hogy bármit mondjon apám tétele, momentán igenis szeretném megválogatni a barátom orrát. S röviddel ezután, miközben Jane bámul, szembe is szegülök az alapszabállyal, mert lehajolok, és megtisztítom Mini Cooper orrlyukait a takonytól. Lényeg a lényeg: nem válogathatom meg a barátaimat, viszont ha a barátom nem válogathatja meg saját orrát, akkor nem orrol meg – nem is, nem *orrolhat* meg – rám, ha segíték rajta.

második fejezet

folyamatosan gyötör a kétség, hogy magamat öljem meg, vagy mindenkit magam körül.

úgy tűnik, ez a két választási lehetőségem van, minden más csak időpocsékolás.

most éppen átvágok a konyhán, hogy eljussak a hátsó ajtóhoz.

anyu: reggelizz valamit!

nem reggelizek. sosem szoktam. azóta nem reggelizek, mióta elég nagy lettem, hogy kimenjek a hátsó ajtón anélkül, hogy előbb ennék valamit.

anyu: hova mész?

iskolába, anyu. kipróbálhatnád valamikor.

anyu: figyelj oda, hogy ne lógjon így az arcodba a hajad... egyáltalán nem látszik a szemed.

de anyu, értsd meg, *pont ez a kibaszott lényeg.*

sajnálom anyámat... komolyan. nagy szívás, de tényleg, hogy valakinek pont az én anyámnak kell lennie. nem lehet

könnyű, ha valakinek olyan fia van, mint én. ilyen csalódásra senki sem készülhet fel.

én: szia.

soha nem szoktam „szép napot” kívánni. úgy gondolom, ez a világ egyik legkamubb kifejezése. elvégre is az embernek nincs meg a választási lehetősége, hogy „rossz napot” vagy „szar napot” vagy „totál nem érdekel, milyen napot” kívánjon a másiknak. valahányszor elválunk valakitől, csupa szépet és jót kéne kívánnunk neki. hát, én nem hiszek ebben. én az *ellenkezőjében* hiszek.

anyu: legyen szép n...

az ajtó becsukódik mögöttem, mielőtt befejezhetné, de úgylis pontosan tudom, mit akart mondani. régen mindig úgy köszönt el, hogy „légy jó!”, míg egy reggel már annyira elegend lett belőle, hogy közöltem vele: „nem leszek.”

anyám próbálkozik, pont ettől olyan szárnalmas. legszívesebben azt mondanám neki: „nagyon sajnállak, de tényleg.” de ez talán beszélgetést szülne, a beszélgetés meg vitát szülne, nekem pedig olyan szörnyű büntudatom támadna, hogy kénytelen lennék elköltözni portlandbe, vagy mit tudom én.

muszáj innom egy kávét.

minden reggel imádkozom, hogy az iskolabusz karambolozzon, és mindannyian a lángoló roncsban leljük halálunkat. akkor anyám beperelhetné a busztársaságot, amiért nem szereltettek biztonsági övet a járműveikbe, és úgy több pénzt keresne a tragikus halálommal, mint amennyit én valaha is kerestem volna tragikus életemben. hacsak a busztársaság ügyvédjei be nem bizonyítják az esküdszéknek, hogy úgysem vittem volna soha semmire. akkor a társaság megúszhatná

annyival, hogy vennének anyámnak egy használt ford fiestát, és ezzel kvittek volnának.

maura nem kimondottan rám vár a gim előt, de én pontosan tudom, hol szokott lenni, és ő pontosan tudja, hogy odamegyek hozzá. általában össze szoktunk így futni reggelente, hogy egymásra grimaszolhassunk, mielőtt még beterenek minket a suliba. olyanok vagyunk, mint azok az elítéltek, akik összebarátkoznak a börtönben, pedig a sitten kívül szóba sem állnának egymással. ilyen a kapcsolatom maurával, azt hiszem.

én: adjál kávé!

maura: vegyél magadnak kibaszott kávé!

aztán átadja nekem az xxl-es dunkin donutsos kávéundormányát, én meg egy hajtásra megiszom. ha megengedhetném magamnak a kávé, esküszöm, önként megvenném, de én így látom a helyzetet: maura hólyagja tuti hálás nekem, még ha minden más szerve seggfejnek tart is. így elvagyunk maurával már kezdettől fogva, vagyis kábé egy éve. azt hiszem, egy kicsit régebb óta ismerem őt, bár nem biztos. tavaly egy bizonyos ponton a bússága találkozott az én komorságommal, és maura úgy vélte, jól illünk egymáshoz. én nem vagyok teljesen meggyőződve erről, de legalább kávé nyerek a dologból.

most odajön hozzánk derek meg simon, ennek örülök, mert így legalább időt spórolhatok ebédnél.

én: add ide a matek házidat!

simon: tessék, másold le.

csodás barát.

becsöngetnek első órára. mint középiskolánk minden egyes csengője, ez sem csengő hangot ad, hanem hosszan

sípol, mintha épp üzenetet akarnék hagyni egy hangpostán, hogy elmondjam, iszonyúan szar napom van. olyan üzenetet, amit soha senki nem fog meghallgatni.

fogalmam sincs, miért akarhat bárki is tanárnak állni. már-mint, egy tanárnak az egész napot egy rakás kölyökkel kell töltenie, akik vagy rohadatul utálják, vagy csak azért nyalnak neki, hogy jobb jegyet kapjanak. tuti kiakasztja az embert egy idő után, hogy olyanokkal van körülvéve, akik a bűdös életben nem fogják igazából kedvelni. még sajnálnám is a tanárokat, ha nem lennének ennyire szadisták és lúzerek. a szadistákat csak a hatalom meg az irányítás érdekli. egyedül azért tanítanak, hogy legyen hivatalos indokuk basáskodni mások fölött. akik meg nem szadisták, azok mind lúzerek a maguk módján: vagy azért, mert bénák bármi más munkához, vagy azért, mert a diákjaik legjobb barátai akarnak lenni, mivel nekik maguknak egy barátjuk sem volt iskolás korukban. aztán ott vannak még azok a lúzerek, akik őszintén azt hiszik, hogy emlékezni fogunk akár csak egyetlen szavukra is az érettségi után. na persze.

időnként kifog az ember egy olyan tanárt, mint mrs. grover, aki szadista lúzer. nyilván nem lehet könnyű franciát tanítani, hiszen manapság igazából már senki sem szorul rá, hogy tudjon franciául. és míg a tanárnő kinyalja a stréberek *derrière*-jét, az átlagos tanulókat utálja, mert szerinte csak lopjuk az idejét. ezért azzal szívat minket, hogy minden nap röpdogát írat, és olyan köcsög kérdésekkel feleltet, mint például „mit néznél meg szívesen a párizsi disneylandben?” aztán meg jól meglepődik, amikor én közlöm, hogy „hát, én legszívesebben azt nézném meg, amint minnie egy baguette-et használ dildónak, hogy elszórakozzon mickey-vel.” mivel fogalmam sincs, hogy van a dildó franciául (talán *dildót*?) egyszerűen csak azt mondom, „dildó”, a tanárnő meg úgy tesz, mintha fogalma sem lenne, miről beszélek, és azt válaszolja, hogy az nem látványosság, amint minnie és mickey baguette-et esznek. ezzel tuti szerzek

nála egy fekete pontot. tudom, hogy komolyan kéne vennem a sulit, de nehezemre esik bármit is elképzelni, amit kevésbé vennék komolyan, mint a jegyemet franciából.

egész órán – igazából egész délelőtt – egyetlen értelmes dolgot csinálók: azt irkálom a füzetembe, hogy *isaac, isaac, isaac*, aztán lerajzolom a pókembert, amint a hálójába szövi ugyanezt. tök gáz az egész, de nem érdekel. nem is azért csinálom, hogy menőzzek.

ebédnél derekkel és simonnal ülök egy asztalnál. olyanok vagyunk mi hárman, mintha egy váróban ülnénk. időnként az egyikünk mond valamit, de alapvetően mindhármam a saját kis világunkba zárkózunk. néha magazint olvasunk. ha valaki odajön az asztalhoz, felnézünk. de ez nem valami gyakran fordul elő.

a legtöbb emberre, aki elmegy mellettünk, ügyet sem vetünk, még azokra sem, akikre bukunk kellene. dereket meg simont sem érdeklik a lányok. alapvetően olyanok, mint két számítógép.

derek: szerinted megjelenik még nyár előtt az x18-as szoftver?

simon: olvastam a programmester blogján, hogy talán igen. az király lenne.

én: tessék, itt a házid.

amikor a többi asztalnál ülő fiúkra és lányokra nézek, fogalmam sincs, vajon mit mondhatnak egymásnak. egyikük unalmasabb, mint a másik, és mindannyian azzal próbálják kompenzálni ezt, hogy jó hangosan szövegelnek. én inkább csak csendben ülök, és eszem.

van egy rituálém a suliban: pontban tizennégy órától kezdve megengedem magamnak, hogy izgatottan várjam

a tanítás végét. úgy érzem, hogy ha odáig kibírom, akkor a nap hátralévő részében már lazíthatok.

ma éppen matekon ülök, maura mellett, amikor eljön az idő. maura októberben jött rá a kis szokásomra, úgyhogy azóta mindennap odacsempész nekem egy cetlit kettőkor, rajta valami üzenettel. például „gratulálok” vagy „most már mehetünk?” vagy „ha még sokáig elhúzódik ez az óra, meglékelem a saját koponyámat.” tudom, hogy válaszolnom kéne neki, de alapvetően csak bólintok. szerintem azt akarja, hogy hívjam randira, és fogalmam sincs, mit kezdjek ezzel.

a sulinkban mindenkinek van délutáni elfoglaltsága.
az enyém a hazamenés.

néha megállok a parkban, és deszkázom egy darabig, de nem februárban, nem ebben az „olyan hideg, mint a hóember fasza” chicagói kertvárosban (amit a helyiek naperville néven ismernek). ha most kimennék a parkba deszkázni, lefagyna a tököm. na, nem mintha bármire is használnám, de azért szeretném megtartani, biztos, ami biztos.

egyébként meg jobb dolgom is van, mint hogy várjam, mikor engednek oda a rámpához az egyetemről kibukott lúzerek (általában kábé... soha), meg hogy kiröhögtessem magam a sulinkba járó deszkás punkokkal, amiért nem vagyok elég vagány se a velük való cigizéshez meg piáláshoz, se ahhoz, hogy a józanságommal vágjak fel. szerintük egyáltalán nem vagyok vagány, és kész. már kilencedik vége óta nem próbálkozom bekerülni a menőzős klikkjükbe, amelyik be sem vallja magáról, hogy menőzős klikk. elvégre is nem az életem a deszkázás, vagy ilyesmi.

szeretek egyedül lenni otthon, amikor délután hazaérek. ha anyám nincs idehaza, akkor nem kell, hogy büntudatom legyen, amiért nem veszek róla tudomást.

legelőször a számítógéphez megyek, és megnézem, fent van-e a neten isaac. nincs, úgyhogy csinálok magamnak egy

sajtos szendvicset (csak egy simát, ahhoz lusta vagyok, hogy melegszendvicset süssek), és rejszolok. kábé tíz percig tart, na nem mintha lemérném.

isaac még mindig nincs fent a neten, amikor visszaülök a gép elé. ő az egyetlen személy a „pajtilistámon”, ami kibaszottul hülye egy név az ismerősök listájára. mégis mik vagyunk mi, háromévesek?

én: te, isaac, nem akarsz a pajtim lenni?

isaac: dehogynem, pajti! legyünk öribarik!

isaac tudja, mekkora hülyeségnek találom az ilyen dolgokat, és ő is ugyanolyan hülyeségnek tartja őket. mint például a „lol”-t. na, ha van valami, ami a pajtilistánál is nagyobb hülyeség, az a lol. ha valaha bárki azt írja nekem, hogy lol, akkor azonnal kirántom a gépemet az áramból, és összetöröm a legközelebbi ember fején. most komolyan, valójában senki sem szokott fennhangon röhögni azokon a dolgokon, amikre odaírák a lolt. szerintem csakis azoknak lenne szabad lolt írogatniuk, akiken lobotómiát hajtottak végre. lol-botómiát. ne-sze neked lol. „lol, nem bírok épeszűen gondolkodni. lol. lol!”

vagy ott van az, hogy szvsz. bazdki, ha olyan *szerény* a véleményed, akkor *tartsd meg magadnak*. vagy az, hogy <3. szerinted ez tényleg úgy néz ki, mint egy szív? ha igen, legfeljebb azért, mert még sosem láttál herezacsit.

(rofl! mi van? tényleg fetrengsz a földön a röhögéstől? hát, akkor kérlek, ne is kelj föl, HADD RÚGJAM SZÉT A SEG-GED!)

kénytelen voltam azt mondani maurának, hogy anyám megtiltotta nekem a chatelést, mert egészen addig a csaj folyton üzengetett nekem, valahányszor csak megpróbáltam csinálni valamit a gépen.

véresdarkos4567: micsinász?

willágvége: dolgozom.

véresdarkos4567: min?

willágvége: a búcsúlevelelen. nem bírom kitalálni, hogy fejezzem be.

véresdarkos4567: lol

szóval végeztem ezzel a felhasználónévvel, és másik nick alatt támasztottam fel magam. isaac az egyetlen, aki tudja az új fedőnevemet, és ez így is fog maradni.

megnézem az e-mailjeimet, és alapvetően csak spam jött. én egyedül azt szeretném tudni, vajon tényleg van-e olyan ember a világon, aki kap egy e-mailt a hlyywkrss@hothotmail.com címről, elolvassa, és azt mondja magának: „azt a mindenit, pontosan arra van szükségem, hogy 33%-kal megnagyobbítsam a péniszemet, és ehhez nincs is más dolgom, csak 69 dolcsi 99 centet fizetni ennek a kedves ilena nevű hölgynek a MAXIMUM FÉRFIASSÁG cég képviselőjében, amit könnyedén megtehetek, csak rá kell kattintanom erre a jó kis linkre!” ha a pasik tényleg bedőlnek ennek, akkor nem a farkuk miatt kéne aggódniuk.

ismerősnek jelölt a facebookon egy ismeretlen, és anélkül törölöm a felkérést, hogy megnézném az illető profilját, mert nem tűnik természetesnek a dolog. az ismerkedésnek nem lenne szabad ilyen könnyen mennie. egy csomó ember úgy csinál, mintha már attól lelki társra találna, hogy valaki ugyanazokat az együtteseket szereti, mint ő. vagy ugyanazokat a könyveket. *azta... te is szereted a kívülállókat... juj totál egyformák vagyunk!* nem, nem vagyunk. csak a kötelező olvasmányaink listája totál egyforma. nem mindegy.

már majdnem négy óra van, isaac ilyenkorra általában fent szokott lenni a neten. kitaláltam egy hülye jutalmazós rendszert a házim megcsinálására: úgy működik, hogy *ha kiderítem, mikor találták fel a maják a fogpiszkálót, akkor*

megnézhetem, hogy belépett-e isaac a chatre. aztán ha elolvasok még három bekezdést az agyagművesség fontosságáról a bennszülött kultúrákban, megnézhetem, nem jött-e valami e-mailem. és végül ha megválaszolom ezt a három kérdést, és isaac még mindig nincs fent a chaten, akkor megint rejszolhatok.

még csak félig válaszoltam meg az első kérdést, valami baromságot arról, hogy miért *sokkal királyabbak* a maja piramisok az egyiptomiaknál, amikor csalog, megnézem a pajtilistámat, és meglátom rajta isaac nevét. már épp azt gondolom, *miért nem üzent nekem?* amikor megjelenik az üzenete a képernyőn, mintha csak olvasott volna a gondolataimban.

apuciáldozata: ott vagy?

szürkefiú: igen!

apuciáldozata: ☺

szürkefiú: ☺ x 100

apuciáldozata: egész nap te jártál a fejemben

szürkefiú: ???

apuciáldozata: csak jó dolgokat gondoltam

szürkefiú: az kár ☺

apuciáldozata: attól függ, mit tartasz jó dolognak ☺☺

kezdettől fogva ilyen könnyedén eldumáltunk. elsőre kicsit a frászt hozta rám a nickje, de hamar elmagyarázta nekem, hogy azért találta ki, mert isaacnak hívják, a bibliai izsák után, és az apucivégülakecskétáldoztafélhelyettem túl hosszú lett volna felhasználónévnek. ő meg az én régi nickemről, a willágvégéről kérdezett, mire elmondtam neki, hogy a nevem will, és így ismerkedtünk meg egymással. egy olyan béna chatszobában voltunk éppen, ahol tíz másodpercenként totál elnémul mindenki, amíg valaki meg nem kérdezi, hogy „van itt bárki?” mire egy csomóan válaszolnak, hogy „aha” „ja” „én itt vagyok!” de továbbra sem mond senki semmit. elméletben egy olyan énekesről volt szó éppen, akit régen szerettem,

bár nem sokat lehetett elmondani róla, legfeljebb azt, melyik számai jobbak a többinél. tök unalmas volt, viszont így ismerkedtem meg isaackel, szóval azt hiszem, kénytelenek leszünk majd azt az énekest felkérni, hogy játsszon az esküvőnkön, vagy valami. (ez totál nem vicces.)

hamarosan már képeket meg mp3-akat küldözgettünk egymásnak, és eldumáltunk arról, mennyire szar minden, de persze az volt az ironikus az egészben, hogy miközben beszélgettünk egymással, a világ nem is tűnt olyan rémesnek. kivéve persze, hogy amint a beszélgetés végeztével vissza kellett térnünk a való világba, megint tök szar lett.

annyira igazságtalan, hogy isaac ohióban él, mert az életben nincs is olyan messze, viszont egyikünknek sincs jogsija, és még ha az életünk múlna rajta, akkor sem mondaná egyikünk sem az anyjának, hogy „légyszi, fuvarozz már át egész indianán, hogy találkozhasak egy sráccal!” szóval eléggé megszívtuk.

szürkefiú: egy csomót kell olvasnom maja témában.

apuciáldozata: a méhecskéről?

szürkefiú: ???

apuciáldozata: nem érdekes. mi bezzeg nem is tanulunk a majákról, mert most már csak az „amerikai” történelemmel foglalkozunk.

szürkefiú: na de a maják is amerikában éltek, nem?

apuciáldozata: az én sulim szerint nem. **nyög**

szürkefiú: szóval ma kinek a halálát kívántad?

szürkefiú: és „halálát kívántad” alatt úgy értem, „kinek az eltűnéséről álmodoztál”, ha esetleg az iskola vezetősége figyelne a beszélgetésünket.

apuciáldozata: a pokolba kívántak száma tizenegy. tizenkettő, ha a macskát is számoljuk.

szürkefiú: ...és a terrorelhárításnak is üzenem, hogy ez csak poén.

szürkefiú: pokolba a macskával!
apuciáldozata: pokolba a macskával!

még senkinek sem beszéltem isaacról, mert senkinek semmi köze hozzá. imádom, hogy ő mindenkiről tudja, ki kicsoda, róla viszont senki nem tud semmit. ha lennének igazi barátaim, akikkel őszintén beszélhetnék, talán lehetne némi gond az ügyből, de mivel jelenleg egyetlen kocsiban elférne mindenki, aki ott akarhat lenni a temetésemen, azt hiszem, nincs gáz.

végül isaacnak mennie kell, mert igazából nem is lenne szabad használnia a számítógépet a lemezboltban, ahol dolgozik. szerencsére a bolt nem tűnik nagyon forgalmasnak, és a főnök valami drogdíler vagy ilyesmi, úgyhogy folyton isaacre hagyja a boltot, amíg ő elmegy „találkozni néhány emberrel”.

otthagynom a számítógépet, és gyorsan befejezem a házi-mat. aztán bemegyek a tévészobába, és bekapcsolom az *esküdt ellenségeket*, mivel az egyetlen dolog, amit biztosra vehetek az életemben, az, hogy valahányszor bekapcsolom a tévét, valamelyik csatornán tuti adják az *esküdt ellenségek* valamelyik epizódját. ezúttal azt az epizódot fogom ki, amiben a pasas egyik szőkét fojtja meg a másik után, és bár megesküdnék, hogy már legalább tízszer láttam, mégis úgy nézem, mintha nem tudnám, hogy a csávó éppen készül a csinos riporternő nyakára tekerni a függönyzsinórt. a fojtogatós részt nem nézem, mert elég béna, de miután a rendőrség elfogja a pasast, bíróság elé kerül, és jön az egész tárgyalásos cirkusz.

ügyvéd: haver, a zsinór ledörzsölt a tenyeredről egy mikroszkopikus darabka bőrt, miközben fojtogattad a csajt, és miután a laborban megvizsgálták, kiderült, hogy totál megszívtad.

a pasas tuti bánja, hogy nem húzott kesztyűt, bár az megvalószínűleg szövetszálakat hagyott volna a csaj nyakán,

szóval így is, úgy is megszívta volna. miután véget ér az epizód, jön egy újabb rész, amit azt hiszem, még nem láttam, aztán egy híresség elüt egy csecsemőt a terepjárójával, és akkor eszembe jut, hogy jaj, tényleg, ez az a rész, amiben az a híresség elüti azt a csecsemőt a terepjárójával. de azért megnézem, mert úgysincs jobb dolgom. aztán hazaér anyám, ott talál a tévésobában, és mintha mi is ismétlést adnánk elő.

anyu: milyen napod volt?

én: anyu, épp tévét nézek.

anyu: vacsorázhatunk negyedóra múlva?

én: anyu, épp tévét nézek!

anyu: hát, akkor terítsd meg az asztalt a reklámszünetben.

én: JÓ MINDJÁRT.

egyáltalán nem értem ezt az egészet: mégis mi lehetne unalmasabb és szárnalmasabb, mint megteríteni az asztalt, pedig csak ketten vagyunk? de komolyan, tányéralátét meg salátás villa meg minden. mégis kit akar anyám átverni? bármit megadnék, hogy ne kelljen a következő húsz percben anyámmal szemben ülnöm az asztalnál, mert ő nem viseli el a néma csöndet. nem, muszáj dumálással kitöltenie. legszívesebben közölném vele, hogy erre valók az ember fejében szóló hangok, azoknak a dolga kitölteni a csendet. de anyám nem foglalkozik a gondolataival, hacsak nem mondhatja ki őket.

anyu: ha ma szerencsém lesz, talán hozzáadhatunk még néhány dolcsit az autóalaphoz.

én: igazán nem kell kocsira gyűjtened.

anyu: ne butáskodj! legalább van okom pókerezni menni a csajokkal.

nagyon szeretném, ha leállna ezzel. sokkal jobban sajnálja, hogy nekem nincs autóm, mint én. mármint, én nem vagyok

olyan seggfej, aki szerint amint az ember betölti a tizenhetet, istenadta amerikai joga, hogy vadonatúj chevrolet várja a felhajtón. tisztában vagyok a helyzetünkkel, és tudom, mennyire nem tetszik anyámnak, hogy a drogériában kell melóznom hétfévente, csak azért, hogy megvehessük magunknak a drogériában mindazt, amire szükségünk van. attól sem érzem jobban magam, hogy anyám folyton emiatt szomorkodik. és persze a pénzen kívül más oka is van, hogy pókerezni menjen. több barátira van szüksége.

anyám megkérdi, bevettem-e a piruláimat, mielőtt elhúztam ma reggel, én meg mondom neki, hogy igen, különben már a kádba fojtottam volna magam, nem? ez nem tetszik neki, úgyhogy gyorsan hozzáteszem, „csak viccelek, csak viccelek”, és az eszembe vésem, hogy a gyógyszeres poénok nem anyáknak valók. úgy döntök, mégsem veszem meg anyámnak azt a világ legjobb anyukája (*akinek depressziós lúzer a gyereke*) feliratú pulcsit, amit kinéztem neki anyák napjára. (na jó, igazából nincs is ilyen pulcsi, de ha létezne, kiscicák lennének rajta, amint épp a konnektorba dugják a mancsukat.)

az igazat megvallva halál depis leszek attól, hogy a depresszióra gondolok, úgyhogy visszamegyek a tévésobába, és nézem még egy kicsit az *esküdt ellenségeket*. isaac nyolc előtt sosem szokott visszajönni a chatre, szóval addig várnom kell. maura felhív, de nincs erőm bármi másról beszélni vele, mint hogy mi történik az *esküdt ellenségekben*, márpedig azt utálja. ezért inkább hagyom, hogy a mobil hangpostára kapcsoljon.

én: itt will. mi a faszért hívsz? hagyj üzenetet, és talán majd visszahívlak. [SÍP]

maura: szeva, lúzer. annyira unatkozom, hogy felhívtalak. gondoltam, ha épp nem csinálsz semmit, akkor megtermékenyíthetnél. na mindegy. asszem felhívom a jó öreg józsefet, és megdugatom magam egy jászolban, hadd szüljek én is szent gyermeket.

mire érdekelne maura, már majdnem nyolc óra. és még akkor sem érdekel eléggé, hogy visszahívjam. nem szeretjük visszahívni egymást, szinte soha nem is szoktuk. ezért inkább a géphez megyek, és úgy érzem magam, mintha kislánnyá változnék át, aki életében először pillant meg szívárványt. totál kerge meg ideges meg reménykedő meg kétségbeesett leszek, és megtiltom magamnak, hogy mániákusan lessem a pajtilistámat, de mégis olyan, mintha egyenesen a szemembe sugározna. 20:05-kor felbukkan a listán isaac neve, én pedig számolni kezdem a másodperceket. csak tizenkettőig jutok, amikor megjelenik az üzenete.

apuciáldozata: halihó!

szürkefiú: üdvözet!

apuciáldozata: úgy örülök h itt vagy.

szürkefiú: úgy örülök, hogy itt vagytok

apuciáldozata: a meló ma = a világ! leggázabb! napja!!!

egy csaj le akart nyúlni valamit, és még csak meg sem próbálta leplezni. régebben sajnáltam kicsit a bolti szarkákat.

apuciáldozata: de most már csak rács mögött akarom látni őket. mondtam a csajnak, hogy tegye vissza, ő meg adta a hülyét, hogy „mit tegyek vissza?” végül benyúltam a zsebébe, és kivettem a cédét. és mit mondott erre? csak azt, hogy „ó!”

szürkefiú: még annyit se, hogy „bocsánat”?

apuciáldozata: még annyit se.

szürkefiú: a csajok tök gázosak.

apuciáldozata: és a fiúk talán angyalok? ☺

így folytatjuk még kábé egy órán át. legszívesebben telefonon beszélnék isaackel, de a szülei nem engedik, hogy legyen mobilja, én pedig tudom, hogy anyám néha megnézi a telefonom híváslistáját, amíg zuhanyozom. de azért ez is tök jó.

ez a napom egyetlen része, amikor úgy érzem, hogy olyasmit csinálok, amire tényleg megéri időt szánnom.

szokás szerint tíz percre bűcsúzunkodunk.

apuciáldozata: most már mennem kéne.

szürkefiú: nekem is.

apuciáldozata: de nem akarok.

szürkefiú: én se.

apuciáldozata: holnap?

szürkefiú: holnap!

apuciáldozata: kívánnék jó éjt, de nincs más kívánságom, csak te.

szürkefiú: nekem is te vagy a kívánságom.

ez veszélyes, mert eltökéltem nem szoktam megengedni magamnak, hogy bármit is kívánjak. gyerekként túl sokszor kulcsoltam össze a kezem, vagy hunytam le szorosan a szemem, és szenteltem magam teljesen annak, hogy reménykedjek valamiben. még abban is hittem, hogy a szobám egyes pontjain hatásosabban kívánhatok, mint máshol: az ágy alatt okés volt, de az ágyon nem; a gardrób legalja is jó volt, de csak akkor, ha az ölembe vettem a baseballkártyáimmal teli cipősdobozomat. az íróasztalnál ülve soha, de soha nem volt szabad kívánni, viszont a zoknis fióknak mindig kihúzza kellett lennie. ezeket a szabályokat senki nem verte a fejembe: saját magamtól találtam ki őket. órákat voltam képes eltölteni azzal, hogy kitaláljam a tökéletes elhelyezkedést egy adott kívánsághoz... és minden egyes alkalommal az abszolút közöny megingathatatlan falával találtam szemben magam. akár egy hörcsögöt kívántam, akár azt, hogy anyám ne sírjon többet... a zoknis fiók mindig ki volt húzva, én meg a játékos dobozom mögött ültem, egyik kezemben három játék katonával, a másikban egy matchboxszal. abban sosem reménykedtem, hogy minden jobb lesz: csakis azt kívántam, hogy egyvalami legyen

jobb. de soha semmi nem lett jobb. úgyhogy végül feladtam.
minden egyes nap feladom.

de isaacet nem adom fel. néha megijeszt, hogy azt kívánom, bár működne ez a dolog kettőnkkel.

késő este kapok tőle egy e-mailt.

úgy érzem, mintha az életem most totál szétszórt lenne. mintha apró papírfecnikből állna az egész világom, és valaki bekapcsolt volna egy ventilátort. de amikor veled beszélgetek, az olyan érzés, mintha egy kis időre kikapcsolnák a ventilátort. mintha a dolgoknak tényleg lehetne értelme. segítesz, hogy teljesen összeszedhessem magam, és ezért kimondhatatlanul hálás vagyok.

ÚRISTEN TOTÁL SZERELMES VAGYOK.